

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาไทยจัดอยู่ในกลุ่มภาษาคำโดด (isolating language) คำที่เคยใช้ทำหน้าที่อย่างหนึ่งอาจนำไปใช้ทำหน้าที่อย่างอื่นได้โดยไม่ต้องเปลี่ยนแปลงรูปคำ ภาษาไทยจึงมีลักษณะที่คำที่มีรูปเดียวกัน สามารถปรากฏอยู่ได้หลายหมวดคำ ดังตัวอย่าง

- (1) น่องยังหลับ¹
- (2) น่องยังหลับอยู่
- (3) เขากำลังไปยังโบสถ์

หากวิเคราะห์ตามแนวไวยากรณ์โครงสร้างของวิจินตน์ ภาณุพงศ์ (2538) ตัวอย่างที่ (1) และ (2) คำว่า “ยัง” จัดเป็นคำช่วยหน้ากริยา ส่วนตัวอย่างที่ (3) คำว่า “ยัง” จัดเป็นคำบุพบท เนื่องจากสามารถปรากฏในช่องว่างของกรอบประโยคทดสอบต่อไปนี้ได้ ตามลำดับ

- (1) นาม ___ กริยากรรม
- (2) นาม ___ กริยากรรม ช่วยหลังกริยา
- (3) นาม ช่วยหน้ากริยา กริยากรรม ___ นาม

คำว่า “ยัง” ในตัวอย่างทั้งสาม หากพิจารณาในด้านความหมาย พบว่ามีความหมายเกี่ยวโยงหรือสัมพันธ์กันในแง่ของ ‘สภาพที่คงอยู่’ (จรัสดาว อินทรทัศน, 2539: 77) ดังนั้นคำว่า “ยัง” จึงจัดเป็นคำหลายหน้าที่ (polysemy)

คำหลายหน้าที่ถือเป็นปรากฏการณ์ทางภาษาที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดเรื่องการกลายเป็นคำไวยากรณ์ (grammaticalization) ซึ่ง Kurylowicz (1965: 52) ได้กล่าวถึงคำจำกัดความไว้ว่า

“Grammaticalization consists in the increase of the range of a morpheme advancing from a lexical to a grammatical or from a less grammatical to a more grammatical status...”

คำนิยามของ Kurylowicz คือ การกลายเป็นคำไวยากรณ์เกิดจากการเพิ่มขอบเขตทางไวยากรณ์ของหน่วยคำ จากคำหลักไปเป็นคำไวยากรณ์ หรือจากคำที่มีความเป็นไวยากรณ์น้อยกลายเป็นคำที่มีความเป็นไวยากรณ์มากขึ้น

¹ ตัวอย่างจากหนังสือไวยากรณ์ไทย ของนวรรณ พันธุเมธา (2549: 64)

ด้วยเหตุนี้คำหลายหน้าที่และการกลายเป็นคำไวยากรณ์ จึงมีความสัมพันธ์กันดังที่ Hopper และ Traugott (2003: 77) ได้กล่าวว่า

“In general, from the perspective of grammaticalization it is methodologically essential to assume polysemy if there is a plausible semantic relationship...”

ความคิด Hopper และ Traugott ก็คือ จากมุมมองของการกลายเป็นคำไวยากรณ์ เราจะสรุปได้ว่าคำที่มีรูปเดียวกันเป็นคำหลายหน้าที่ หากคำที่มีรูปเดียวกันนั้นมีความสัมพันธ์กันทางความหมาย

การที่คำในภาษาสามารถทำหน้าที่ได้หลายหน้าที่ และแต่ละหน้าที่ที่มีความหมายเกี่ยวโยงกันนั้น ทั้งนี้เป็นเพราะคำเหล่านั้นมีต้นกำเนิดมาจากคำหลักเดียวกัน แต่ที่ในบางกรณีดูเหมือนว่าคำเหล่านั้นมีความหมายไม่ค่อยเชื่อมโยงกัน เนื่องจากคำแต่ละคำได้ผ่านการกลายเป็นคำไวยากรณ์ในเส้นทางที่ต่างกัน

ในกรณีของคำว่า “ยัง” ข้อมูลจากภาษาต่างสมัยอาจทำให้สันนิษฐานได้ว่า คำว่า “ยัง” ผ่านกระบวนการกลายเป็นคำไวยากรณ์ กล่าวคือ ในพระราชสาส์นของพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกที่พระราชทานไปยังประเทศจีน ซึ่งเป็นภาษาสมัยรัชกาลที่ 1 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ มีรูปแบบการปรากฏของคำว่า “ยัง” ที่ไม่ปรากฏใช้ในปัจจุบัน ดังตัวอย่าง

- (4) ...แล้วสมเด็จพระเจ้ากรุงต้าฉิงผู้ใหญ่ส่งสมเด็จพระเจ้าเกียเค่งไว้ว่า ซึ่งสมเด็จพระเจ้าเกียเค่งจะเสวยราชสมบัติต่อไปนั้น ให้มีน้ำพระทัยโอบอ้อมแก่กษัตริย์ในและนอกขอบขันฑสีมาอาณาประชาราษฎร์ทั้งปวง ให้มีน้ำพระทัยรักใคร่เหมือนหนึ่งสมเด็จพระเจ้ากรุงต้าฉิงยังพระชนม์อยู่นั้น

(พระราชสาส์นในพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกพระราชทานไปยังประเทศจีน)
(กรมศิลปากร, 2505: 37)

จากตัวอย่าง คำว่า “ยัง” จัดเป็นกริยากรรม เนื่องจากสามารถปรากฏได้ในช่องว่างของกรอบประโยคทดสอบ นาม __ นาม อยู่¹ ได้ คำว่า “ยัง” ที่ปรากฏในปริบทแวดล้อมและจัดอยู่ในหมวดคำดังกล่าวนี้ ไม่ปรากฏใช้ในภาษาไทยกรุงเทพฯปัจจุบัน เช่น

* เขายังมีชีวิตอยู่

แต่จะพบคำว่า “ยัง” เป็นคำไวยากรณ์ คือ เป็นคำช่วยกริยา ที่มีตำแหน่งอยู่หน้าคำกริยาหลักของประโยค เช่น

เขายังมีชีวิตอยู่

¹ กรอบประโยคทดสอบนี้ สร้างขึ้นโดยอาศัยหลักการจากหนังสือโครงสร้างของภาษาไทย: ระบบไวยากรณ์ ของวิจิตรน ภาณุพงศ์ (2538)

เมื่อเป็นเช่นนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาเพื่อพิสูจน์สมมติฐานว่า คำว่า “ยัง” ในปัจจุบันที่เป็นคำช่วยกริยาและคำบุพบทนี้ มีพัฒนาการมาจากคำกริยา “ยัง” ในอดีต และมีความสัมพันธ์กันทางความหมาย

งานวิจัยที่ศึกษาคำหลายหน้าที่ในระยะแรก มักจะเป็นการศึกษาว่าคำหลายหน้าที่มีลักษณะอย่างไร ได้แก่ งานวิจัยเรื่อง คำหลายหน้าที่ในภาษาไทย ของพิมพา บำรุงสุข (2515) การศึกษาเช่นนี้ไม่ได้กล่าวถึงกระบวนการที่ทำให้คำมีหลายหน้าที่หรือสาเหตุที่ทำให้ความหมายในแต่ละหน้าที่มีความสัมพันธ์กัน

ส่วนงานวิจัยในระยะหลังมีผู้มุ่งศึกษาไปที่เรื่องการกลายเป็นคำไวยากรณ์มากขึ้น ได้แก่ งานวิจัยเรื่องกระบวนการที่คำกริยากลายเป็นคำบุพบทในภาษาไทย ของจรัสดาว อินทรทัศน์ (2539) งานวิจัยเรื่องคำไวยากรณ์ที่กลายมาจากคำนามเรียกอวัยวะและส่วนของพืชในภาษาไทยล้านนา ของนันทริยา ลำเจียกเทศ (2539) งานวิจัยเรื่องการศึกษาคำช่วยหน้ากริยาที่กลายมาจากคำกริยาในภาษาไทย ของไพทยา มีสัจย์ (2540) งานวิจัยเรื่องอนิยมสรรพนามและพจนานุกรม: การศึกษาเชิงประวัติ ของรุ่งอรุณ ทิมชุนเหนือ (2545) งานวิจัยเรื่องการศึกษาเชิงประวัติของคำว่า “แล้ว” “อยู่” “อยู่แล้ว” ของมิ่งมิตร ศรีประสิทธิ์ (2546) งานวิจัยเรื่องการศึกษาคำบุพบทที่กลายมาจากคำกริยาในภาษาไทย ของราตรี แจ่มนิยม (2546) และงานวิจัยเรื่อง “อยาก”: การศึกษาเชิงประวัติ ของปิ่นกาญจน์ วัชรปาณ (2548) งานวิจัยเหล่านี้ได้แสดงให้เห็นลักษณะของการกลายเป็นคำไวยากรณ์ว่าเป็นการเปลี่ยนแปลงแบบทิศทางเดียว (unidirectionality) ซึ่งตรงกับหลักการของการกลายเป็นคำไวยากรณ์ที่เป็นสากล ยกเว้นงานวิจัยของราตรี แจ่มนิยม (2546: 199-200) เพียงเรื่องเดียวเท่านั้น ที่พบการเปลี่ยนแปลงทั้งที่เป็นแบบทิศทางเดียวและแบบกลับไปกลับมา

อย่างไรก็ตาม ยังไม่มีงานวิจัยใดศึกษาคำว่า “ยัง” ซึ่งเป็นคำหนึ่งที่มีความน่าสนใจดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาคำว่า “ยัง” ตั้งแต่สมัยสุโขทัยจนถึงปัจจุบันมีหน้าที่ทางไวยากรณ์และความหมายอย่างไรบ้าง และกระบวนการกลายเป็นคำไวยากรณ์ของคำว่า “ยัง” เป็นอย่างไร

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2.1 เพื่อศึกษาหน้าที่ทางไวยากรณ์และความหมายของคำว่า “ยัง” ในสมัยสุโขทัย อยุธยา และปัจจุบัน

1.2.2 เพื่อศึกษากระบวนการกลายเป็นคำไวยากรณ์ของคำว่า “ยัง”

1.3 สมมติฐานของการวิจัย

1.3.1 คำว่า “ยัง” ในสมัยสุโขทัย อยุรยา และปัจจุบัน มีความแตกต่างกันในด้านหน้าที่ทางไวยากรณ์และความหมาย

1.3.2 คำว่า “ยัง” ผ่านกระบวนการกลายเป็นคำไวยากรณ์ตามลักษณะที่เป็นสากล กล่าวคือ เป็นการกลายเป็นแบบทิศทางเดียว จากคำหลักกลายเป็นคำไวยากรณ์ หรือจากคำที่มีความเป็นไวยากรณ์น้อยกลายเป็นคำที่มีความเป็นไวยากรณ์มาก

1.4 ขอบเขตการวิจัย

1.4.1 ศึกษาเฉพาะคำว่า “ยัง” ที่ปรากฏในภาษาร้อยแก้วเท่านั้น

1.4.2 ศึกษาเฉพาะคำว่า “ยัง” ที่ปรากฏในภาษาไทยกรุงเทพฯ เท่านั้น

1.5 ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยจะกล่าวถึงข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ประเด็นด้วยกัน ประเด็นแรก คือ การเลือกหรือการจำแนกเอกสาร และขอบเขตข้อมูล ประเด็นที่ 2 คือ ขั้นตอนในการเก็บข้อมูลภาษาสมัยปัจจุบันจากคลังข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ประเด็นที่ 3 คือ ปัญหาที่พบในเอกสารหรือการเก็บข้อมูล และประเด็นสุดท้าย คือ รายชื่อเอกสารในสมัยต่าง ๆ ดังนี้

1.5.1 การเลือกหรือการจำแนกเอกสาร และขอบเขตข้อมูล

การเลือกหรือการจำแนกเอกสาร และขอบเขตข้อมูล แบ่งออกเป็น 3 ประเด็น ได้แก่ ช่วงเวลาที่เก็บข้อมูลและการแบ่งสมัยเอกสาร การแบ่งประเภทเอกสารที่ใช้เป็นข้อมูล และการกำหนดจำนวนข้อมูลหรือขอบเขตของการเก็บข้อมูล ดังนี้

1.5.1.1 ช่วงเวลาที่เก็บข้อมูลและการแบ่งสมัยเอกสาร

1.5.1.1.1 ช่วงเวลาที่เก็บข้อมูลและการแบ่งสมัยเอกสารในงานวิจัยที่ผ่านมา

งานวิจัยที่ผ่านมา มีช่วงเวลาที่เก็บข้อมูลและมีการแบ่งช่วงเวลาของเอกสารที่ใช้เป็นข้อมูล ดังต่อไปนี้

งานวิจัย	สุโขทัย	อยุธยา	ธนบุรี	ร.1-ร.3	ร.4	ร.5	ร.6	ร.7	ร.8	ปัจจุบัน	
วัลยา วิภคตะลพ (2513)				"สมัยก่อน"			"สมัยปัจจุบัน"				
ปรีชา ช้างขวัญยืน (2515)		"สมัยอยุธยา"									
เทพี พันธุมเมธา (2528)				"ช่วงที่ 1"	"ช่วงที่ 2"	"ช่วงที่ 3"					
ไพทยา มีสัตย์ (2539)	[Diagram with arrows indicating time periods]										
เทพี จรัสรุ่งเกียรติ (2543)		"สมัยอยุธยา"			"สมัยรัตนโกสินทร์"						
เมธาวิ ยุทธพงษ์ธาดา (2544)				"ช่วงสมัยที่ 1"	"ช่วงสมัยที่ 2"	"ช่วงสมัยที่ 3"					
ปราณี กุลละวณิชย์ (Pranee Kullavanijaya, 2002)					"Mid-Ratanakosin"						
รุ่งอรุณ ทัชชชุนเหียร (2545)	[Diagram with arrows indicating time periods]										
มิ่งมิตร ศรีประสิทธิ์ (2546)	[Diagram with arrows indicating time periods]										
ราตรี แจ่มนิยม (2546)		"สมัยอยุธยา"			"สมัยรัตนโกสินทร์" (ตั้งแต่ร.4 - พ.ศ. 2475)			"สมัยปัจจุบัน" ¹			
ปิ่นกาญจน์ วัชรปาณ (2548)	[Diagram with arrows indicating time periods]										

ตารางที่ 1 แสดงการแบ่งสมัยเอกสารของงานวิจัยที่ผ่านมาและช่วงเวลาทำงานวิจัยนั้นเก็บข้อมูล

จากตารางข้างต้น สามารถจำแนกงานวิจัยได้เป็น 3 กลุ่ม โดยพิจารณาจากขอบเขตที่งานวิจัยนั้นศึกษาหรือเก็บข้อมูล ทั้งยังพิจารณาจากรูปแบบการเก็บข้อมูลของงานวิจัยนั้นๆ ด้วย ซึ่งได้แก่ การเก็บข้อมูลแบบต่อเนื่องกันหรือเว้นช่วงเวลา ดังนี้

กลุ่มที่ 1 งานวิจัยที่ศึกษาข้อมูลตั้งแต่สมัยสุโขทัยจนถึงปัจจุบัน และเก็บข้อมูลแบบต่อเนื่องกัน ได้แก่ งานวิจัยของไพทยา มีสัตย์ (2539) เทพี จรัสรุ่งเกียรติ (2543) รุ่งอรุณ ทัชชชุนเหียร (2545) มิ่งมิตร ศรีประสิทธิ์ (2546) ราตรี แจ่มนิยม (2546) และปิ่นกาญจน์ วัชรปาณ (2548)

¹ราตรี แจ่มนิยม (2546: 83) ได้กล่าวว่า "ข้อมูลการปรากฏของคำในสมัยปัจจุบันนำมาจากการศึกษาของจรัสดาว อินทรทัศน์ (2539)"

กลุ่มที่ 2 งานวิจัยที่ศึกษาข้อมูลตั้งแต่สมัยสุโขทัยจนถึงปัจจุบัน แต่เก็บข้อมูลแบบเว้นช่วงเวลา ได้แก่ งานวิจัยของปราณี กุลละวณิชย์ (Pranee Kullavanijaya, 2002) ซึ่งช่วงเวลาที่เว้นไว้ ได้แก่ สมัยธนบุรีถึงรัชกาลที่ 3 และสมัยรัชกาลที่ 6 ถึงรัชกาลที่ 8

กลุ่มที่ 3 งานวิจัยที่ไม่ได้ศึกษาข้อมูลตั้งแต่สมัยสุโขทัยจนถึงปัจจุบัน ในที่นี้ คือ เลือกศึกษาข้อมูลเฉพาะสมัย โดยเก็บข้อมูลแบบต่อเนื่องกัน ได้แก่ งานวิจัยของวัลยา วิมุฏะตลพ (2513) ปรีชา ช่างขวัญยืน (2515) เทพี พันธุมเมธา (2528) และเมธาวิ ยุทธพงษ์ธาดา (2544)

1.5.1.1.2 ช่วงเวลาที่เก็บข้อมูลและการแบ่งสมัยเอกสารในงานวิจัยนี้

ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยเลือกเก็บข้อมูลแบบงานวิจัยในกลุ่มที่ 1 คือ เก็บข้อมูลตั้งแต่สมัยสุโขทัยจนถึงปัจจุบัน แบบต่อเนื่องกัน เนื่องด้วยเหตุผล ดังนี้

เหตุผลที่เลือกเก็บข้อมูลตั้งแต่สมัยสุโขทัยจนถึงปัจจุบัน เนื่องจากการศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาเชิงประวัติ ซึ่งเป็นการศึกษาภาษาใดภาษาหนึ่งเพียงภาษาเดียว ย้อนไปในอดีตไกลเท่าที่มีเอกสารเป็นหลักฐานปรากฏอยู่ (ดุष्ฎิพร ชำนิโรตศานต์, 2526: 1) ดังนั้นการเก็บข้อมูลย้อนไปถึงสมัยสุโขทัยจึงมีความจำเป็นเป็นอย่างยิ่ง เพราะหลักฐานซึ่งเขียนด้วยอักษรไทยที่เก่าแก่ที่สุดนั้นปรากฏในสมัยสุโขทัย ซึ่งได้แก่ ศิลจารึกหลักที่ 1 ของพ่อขุนรามคำแหง (พ.ศ. 1826)

ส่วนเหตุผลที่เลือกเก็บข้อมูลแบบต่อเนื่องนั้น เนื่องจากผู้วิจัยเห็นว่าการเก็บข้อมูลแบบเว้นช่วงเวลาอาจจะทำให้ไม่ได้พิจารณาข้อมูลสำคัญบางส่วนซึ่งอาจเป็นข้อมูลที่ให้เห็นการเปลี่ยนแปลงของภาษาได้

ในการแบ่งสมัยเอกสารนั้น ผู้วิจัยได้แบ่งออกเป็น 5 สมัย ได้แก่

สมัยที่ 1 คือ สมัยสุโขทัย

สมัยที่ 2 คือ สมัยอยุธยา ธนบุรี และรัชกาลที่ 1 ถึงรัชกาลที่ 3 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์

สมัยที่ 3 คือ สมัยรัชกาลที่ 4 ถึงรัชกาลที่ 5 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์

สมัยที่ 4 คือ สมัยรัชกาลที่ 6 ถึงรัชกาลที่ 8 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์

สมัยที่ 5 คือ สมัยปัจจุบัน (รัชกาลที่ 9 ถึง พ.ศ. 2551)

การแบ่งเอกสารออกเป็น 5 สมัยข้างต้น เนื่องด้วยเหตุผล ดังต่อไปนี้

1). การแบ่งเอกสารสมัยสุโขทัยและสมัยอยุธยา

งานวิจัยทุกเล่มที่ศึกษาภาษาตั้งแต่สมัยสุโขทัยจนถึงปัจจุบัน ได้แบ่งเอกสารสมัยสุโขทัยและอยุธยาออกจากกัน ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้แบ่งเอกสารสมัยสุโขทัยออกจากสมัยอยุธยาเช่นเดียวกัน ทั้งนี้เนื่องจากผู้วิจัยมีความเห็นสอดคล้องกับเหตุผลที่ว่า “ทั้งสองสมัยนี้มี

ระบบการปกครองที่แตกต่างกันอย่างชัดเจนของกลุ่มคนคนละกลุ่ม รวมทั้งหลักฐานจากเอกสารที่ยังคงหลงเหลืออยู่นั้น แสดงให้เห็นความแตกต่างและวิวัฒนาการของกลุ่มที่คนอยู่ในสมัยสุโขทัยและอยุธยา” (เทพี จรัสจรวงเกียรติ, 2543: 20)

2). การแบ่งสมัยเอกสารตั้งแต่สมัยอยุธยาจนถึงปัจจุบัน

งานวิจัยที่ผ่านมา มีการแบ่งสมัยเอกสารสมัยอยุธยาถึงปัจจุบันแตกต่างกันในบางส่วน ทั้งนี้เนื่องจากภาษาในช่วงสมัยดังกล่าวมีวิวัฒนาการที่ต่อเนื่องกัน ซึ่งต่างจากสมัยสุโขทัยและอยุธยา ที่ไม่ได้มีวิวัฒนาการที่สืบกัน (ปรีชา ช้างขวัญยืน, 2515: 5-7)

ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยอาศัยเหตุผลในการแบ่งช่วงเวลาของเอกสารตั้งแต่สมัยอยุธยาจนถึงปัจจุบัน ดังนี้

2.1) สมัยอยุธยา สมัยธนบุรี และสมัยรัชกาลที่ 1 ถึงรัชกาลที่ 3 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์

เอกสารในสมัยดังกล่าวมักจะเกิดปัญหาในการจัดสมัยว่าควรจะเป็นช่วงสมัยเดียวกันหรือควรจะแยกออกจากกัน กล่าวคือ งานวิจัยที่เห็นว่าควรรวมสมัยอยุธยา สมัยธนบุรี และสมัยรัชกาลที่ 1 ถึงรัชกาลที่ 3 เข้าด้วยกัน ได้แก่ งานวิจัยของปรีชา ช้างขวัญยืน (2515) เทพี จรัสจรวงเกียรติ (2543) เป็นต้น ส่วนงานวิจัยที่เห็นว่าควรแยกสมัยรัชกาลที่ 1 ถึงรัชกาลที่ 3 ออกมาเป็นอีกช่วงสมัยหนึ่ง ได้แก่ งานวิจัยของรุ่งอรุณ ที่มชชุนหเถียร (2545) มิ่งมิตรศรีประสิทธิ์ (2546) เป็นต้น

การศึกษาคำว่า “ยัง” ในครั้งนี้ ผู้วิจัยเห็นว่าควรรวมเป็นสมัยเดียวกัน เนื่องจากผู้วิจัยมีความเห็นสอดคล้องกับเหตุผลที่ว่าการย้ายราชธานีไม่ใช่สาเหตุที่ทำให้ภาษาเปลี่ยนแปลง (ปรีชา ช้างขวัญยืน, 2515: 8) เพราะมีหลักฐานทางประวัติศาสตร์ที่บันทึกไว้ว่าบุคคลที่มีชีวิตและมีบทบาทอยู่ในสมัยอยุธยาตอนปลาย ธนบุรี และรัตนโกสินทร์ตอนต้นนั้นเป็นคนกลุ่มเดียวกัน (เทพี จรัสจรวงเกียรติ, 2543: 20) ดังนั้นเมื่อเป็นคนกลุ่มเดียวกัน จึงสมควรพิจารณาภาษาเป็นช่วงสมัยเดียวกัน

นอกจากนี้ ในขณะที่ผู้วิจัยทดลองเก็บข้อมูลคำว่า “ยัง” ในโครงการวิจัยนำร่อง ผู้วิจัยก็เห็นว่าข้อมูลในสมัยอยุธยา สมัยธนบุรี และสมัยรัชกาลที่ 1 ถึงรัชกาลที่ 3 มีการเปลี่ยนแปลงไม่มากนัก เนื่องจากผู้วิจัยพบว่าหน้าที่ทางไวยากรณ์ ความหมาย และปริบทการปรากฏของคำว่า “ยัง” ที่ปรากฏในสมัยอยุธยา สมัยธนบุรี และสมัยรัชกาลที่ 1 ถึงรัชกาลที่ 3 ไม่มีความแตกต่างที่สำคัญ ประเด็นที่แตกต่างมีเพียงประเด็นเดียว คือ ในสมัยธนบุรีจำนวนการปรากฏของคำว่า “ยัง” จะน้อยกว่าในสมัยอยุธยาและสมัยรัชกาลที่ 1 ถึงรัชกาลที่ 3 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะสมัยธนบุรีเป็นช่วงระยะเวลาสั้น ๆ และมีเอกสารหลงเหลือไม่มาก

2.2) สมัยรัชกาลที่ 4 ถึงรัชกาลที่ 5 และสมัยรัชกาลที่ 6 ถึงรัชกาลที่ 8

ผู้วิจัยได้แบ่งเอกสารสมัยรัชกาลที่ 4 ถึงรัชกาลที่ 8 เป็น 2 ช่วงสมัย เนื่องด้วยเหตุผล ดังต่อไปนี้

เหตุผลที่ผู้วิจัยแบ่งเอกสารสมัยรัชกาลที่ 4 ถึงรัชกาลที่ 5 ออกจากสมัยอยุธยาถึงรัชกาลที่ 3 เนื่องจากตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 4 เริ่มเห็นการเปลี่ยนแปลงทางสังคมที่ส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงภาษาอย่างชัดเจน ได้แก่ อิทธิพลของชาติตะวันตกที่เข้ามามีบทบาทต่อคนในสังคม ซึ่งส่งผลให้ภาษามีการเปลี่ยนแปลง (ปรีชา ช่างขวัญยืน, 2515: 8; เทพี จรัสจรวงเกียรติ, 2543: 20-21)

นอกจากนี้ ยังมีข้อความตอนหนึ่งในพระราชวิจารณ์เรื่องจดหมายเหตุกรรมหลวง นรินทรเทวี ซึ่งพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวได้กล่าวไว้ว่า

ภาษาในสมัยรัชกาลที่ ๔ เปลี่ยนจากภาษาใน ๓ รัชกาลก่อนมาก

(กรมศิลปากร, 2501: 62)

จากข้อความนี้แสดงให้เห็นว่าภาษาในสมัยรัชกาลที่ 4 น่าจะมีการเปลี่ยนแปลงจากสมัยรัชกาลที่ 1 ถึงรัชกาลที่ 3 จริง เนื่องจากบุคคลที่อยู่ร่วมสมัยหรืออยู่ในสมัยใกล้เคียงกันยังสังเกตเห็นการเปลี่ยนแปลงได้

ส่วนเหตุผลที่แบ่งเอกสารสมัยรัชกาลที่ 6 ถึงรัชกาลที่ 8 เป็นอีกช่วงสมัยหนึ่ง เนื่องจากในสมัยรัชกาลที่ 6 ถือเป็นสมัยที่เห็นการเปลี่ยนแปลงด้านวรรณกรรมจากสมัยรัชกาลที่ 5 อย่างชัดเจน กล่าวคือ ตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 6 วรรณกรรมร้อยแก้วมีการขยายตัวอย่างกว้างขวาง มีเรื่องแปลและเรื่องดัดแปลงจากวรรณกรรมตะวันตกจำนวนมาก (นภลัย สุวรรณธาดา, 2541: 194-200)

นอกจากนี้ จากการสำรวจเอกสาร ผู้วิจัยพบว่าในช่วงสมัยนี้มีวรรณกรรมประเภทใหม่ ๆ เกิดขึ้น เช่น บทละครพูด หรือวรรณกรรมบางประเภทที่มีจำนวนไม่มากในสมัยรัชกาลที่ 5 แต่เมื่อมาถึงสมัยรัชกาลที่ 6 ก็มีจำนวนมากขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ได้แก่ นวนิยาย เป็นต้น จากการเปลี่ยนแปลงทางด้านวรรณกรรมข้างต้น ผู้วิจัยเห็นว่าน่าจะมีอิทธิพลมาถึงการเปลี่ยนแปลงภาษาด้วย

2.3) สมัยปัจจุบัน

สมัยปัจจุบัน ในงานวิจัยนี้ หมายถึง สมัยรัชกาลที่ 9 และสิ้นสุดการเก็บข้อมูลที่ พ.ศ. 2551

เมื่อสำรวจการแบ่งสมัยเอกสารของงานวิจัยที่ผ่านมา ผู้วิจัยพบว่าคำว่า “สมัยปัจจุบัน” อ้างถึงขอบเขตการศึกษาหรือการเก็บข้อมูล 2 แบบ ด้วยกัน ดังนี้

แบบแรก สมัยปัจจุบัน หมายถึง สมัยรัชกาลที่ 9 เท่านั้น ได้แก่ งานวิจัยของไพทยา มีสัตย์ (2539) ปราณี กุลละวณิชย์ (Pranee Kullavanijaya, 2002) รุ่งอรุณ ทิฆุชอุทเทียร (2545) เป็นต้น

แบบที่ 2 สมัยปัจจุบัน หมายถึง สมัยรัชกาลที่ 9 และสมัยใกล้เคียงซึ่งอยู่ก่อนหน้าสมัยรัชกาลที่ 9 ด้วย เช่น ในงานวิจัยของวัลยา วิมุทตะลพ (2513) สมัยปัจจุบัน หมายถึง ตั้งแต่รัชกาลที่ 7 ถึงรัชกาลที่ 9 หรือในงานวิจัยของราตรี แจ่มนิยม (2546) สมัยปัจจุบัน หมายถึง ตั้งแต่หลัง พ.ศ. 2475 ถึงรัชกาลที่ 9

การที่ผู้วิจัยแยกสมัยรัชกาลที่ 9 ออกจากสมัยรัชกาลที่ 6 ถึงรัชกาลที่ 8 เพื่อให้เป็นอีกช่วงสมัยหนึ่งนั้น นอกเหนือจากเหตุผลที่ต้องการแบ่งช่วงเวลาดังกล่าวให้ละเอียดขึ้นแล้ว ผู้วิจัยยังมีเหตุผลที่สำคัญอีกประการหนึ่ง ดังนี้

การศึกษาคำว่า “ยัง” ในครั้งนี้ เป็นการศึกษาในเชิงประวัติ ดังนั้นสิ่งที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ คือ การเปรียบเทียบภาษาแต่ละสมัย (คุชฎิพร ชานีโรศานต์, 2526: 1) เพราะการเปลี่ยนแปลงจะเห็นได้อย่างชัดเจนก็ต่อเมื่อเรานำภาษา 2 สมัยมาเปรียบเทียบกัน (วิไลวรรณ ชนิษฐานันท์, 2526: 1) ดังนั้นหากเราต้องการทราบว่าภาษาในปัจจุบันมีรูปแบบการใช้ที่เหมือนหรือต่างจากในอดีตหรือไม่ หรือเปลี่ยนแปลงไปจากในอดีตอย่างไร ก็ต้องเอาภาษาในอดีตมาเปรียบเทียบกับปัจจุบัน

ในกรณีที่รูปแบบการใช้นั้นต่างจากปัจจุบัน ผู้ศึกษาข้อมูลในเชิงประวัติมักจะต้องทดสอบว่า ประโยคนั้นเป็นประโยคที่ถูกไวยากรณ์หรือไม่ หรือฟังแล้วแปลกหูหรือไม่

เมื่อเป็นเช่นนี้ ในการศึกษาคำว่า “ยัง” ผู้วิจัยจึงต้องแยกสมัยรัชกาลที่ 6 ถึงรัชกาลที่ 8 ออกจากสมัยรัชกาลที่ 9 เนื่องจากสมัยรัชกาลที่ 9 เป็นช่วงเวลาเดียวที่ผู้วิจัยร่วมสมัยด้วย ในทางตรงกันข้าม สมัยรัชกาลที่ 6 ถึงรัชกาลที่ 8 เป็นช่วงเวลาที่ผู้วิจัยไม่ได้ร่วมสมัย เพราะฉะนั้นผู้วิจัยจึงไม่อาจใช้ความรู้ในฐานะที่เป็นผู้บอกภาษาดัดสินได้ว่า ภาษาที่ปรากฏในสมัยรัชกาลที่ 6 ถึงรัชกาลที่ 8 เป็นภาษาที่ถูกไวยากรณ์หรือฟังแล้วแปลกหูหรือไม่

อนึ่ง การที่ผู้วิจัยแบ่งช่วงเวลาตั้งแต่สมัยสุโขทัยจนถึงปัจจุบันออกเป็น 5 สมัยนั้น ก็เพื่อให้เห็นพัฒนาการหรือเห็นการเปลี่ยนแปลงจากช่วงเวลาหนึ่งไปอีกช่วงเวลาหนึ่งได้ อย่างไรก็ตาม การศึกษาในครั้งนี้ ผู้วิจัยไม่ได้ถือว่าช่วงเวลาในแต่ละสมัยนั้นแยกขาดจากกัน ในขณะที่เก็บข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยก็จะคำนึงถึงการเปลี่ยนแปลงที่ต่อเนื่องด้วย ไม่ได้พิจารณาเฉพาะข้อมูลที่เปลี่ยนแปลงจากช่วงเวลาหนึ่งไปอีกช่วงเวลาหนึ่งเท่านั้น

1.5.1.2 การแบ่งประเภทเอกสารที่ใช้เป็นข้อมูล

1.5.1.2.1 สมัยสุโขทัย

เอกสารสมัยสุโขทัยมีจำนวนน้อยมาก และประกอบด้วยเอกสารประเภทจารึกเท่านั้น ในที่นี้ผู้วิจัยศึกษาเฉพาะส่วนที่จารึกด้วยภาษาไทยสุโขทัยเท่านั้น

1.5.1.2.2 สมัยอยุธยาถึงรัชกาลที่ 8

จากการสำรวจข้อมูล ผู้วิจัยพบว่าเอกสารในสมัยอยุธยาถึงรัชกาลที่ 8 มักมีชื่อเรียกประเภทเอกสารที่แตกต่างไปจากเอกสารในสมัยปัจจุบัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้กำหนดเกณฑ์การแบ่งประเภทของเอกสารเหล่านี้แยกออกจากสมัยปัจจุบัน โดยแบ่งออกเป็น 6 ประเภทตามลักษณะเนื้อหาที่ปรากฏในเอกสาร ดังนี้

- 1). เอกสารที่บันทึกเรื่องราวเหตุการณ์ ประกอบด้วยเอกสารประเภทจดหมายเหตุพงศาวดาร บันทึก ข่าว เป็นต้น
- 2). เอกสารที่มีลักษณะเป็นจดหมายหรือมีการโต้ตอบกัน ประกอบด้วยเอกสารประเภทพระราชหัตถเลขา พระราชปฎิญา พระราชสาส์น/สาส์น เป็นต้น
- 3). เอกสารการปกครอง ประกอบด้วยเอกสารประเภทกฎหมาย หมายรับสั่ง ใบบอก ประกาศ เป็นต้น
- 4). เอกสารวิชาการ ประกอบด้วยเอกสารประเภทพระบรมราชาธิบาย พระราชวิจารณ์ ตำรา เป็นต้น
- 5). เอกสารบันเทิงคดี ประกอบด้วยเอกสารประเภทนิทาน นวนิยาย เรื่องสั้น บทละครพูด เป็นต้น
- 6). เอกสารประเภทรวมเรื่อง ประกอบด้วยเอกสารประเภทหนังสือพิมพ์ เป็นต้น

อนึ่ง ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์ความหลากหลายของผู้แต่งควบคุมไปกับการแบ่งประเภทเอกสารด้วย เพื่อให้ข้อมูลเจาะจงไปที่บุคคลใดบุคคลหนึ่ง กล่าวคือ หากเอกสารประเภทเดียวกัน มีผู้แต่งคนเดียวกันหลายเล่ม ผู้วิจัยใช้วิธีการจับสลากมาเพียงประเภทละไม่เกิน 2 เล่มต่อผู้แต่ง 1 คน เช่น พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวได้พระราชนิพนธ์เอกสารประเภทบันเทิงคดีไว้จำนวนมาก ผู้วิจัยจึงจับสลากออกมาจำนวน 2 เรื่อง ได้แก่ บทละครพูดหัวใจนักรบ และประพุดติการณของนายทองอิน รัตนะเนตร์

1.5.1.2.3 สมัยปัจจุบัน

สมัยปัจจุบัน ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากคลังข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ของภาควิชาภาษาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เนื่องจากเห็นว่าคลังข้อมูลนี้มีการแบ่งประเภทของคลังข้อมูล (ประเภทงานเขียน) ไว้ ได้แก่ ข่าว บทความทั่วไป นิตยสาร-สารคดี เรื่องสั้น-นวนิยาย บทความวิชาการ กฎหมาย สุทรพจน์ และบทสนทนา ซึ่งทำให้ข้อมูลไม่เจาะจงเฉพาะกลุ่มเช่นกัน

1.5.1.3 การกำหนดจำนวนข้อมูลหรือขอบเขตของการเก็บข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากเอกสารที่ตีพิมพ์แล้วเท่านั้น ตั้งแต่สมัยสุโขทัยจนถึงปัจจุบัน โดยเก็บข้อมูลคำว่า “ยัง” พร้อมด้วยบริบทแวดล้อม เพื่อประโยชน์ในการวิเคราะห์หน้าที่ทางไวยากรณ์และการพิจารณาความหมายของคำว่า “ยัง” และไม่เก็บข้อมูลคำว่า “ยัง” ที่เป็นส่วนของชื่อเฉพาะ เช่น “มหายังคณะ” หรือ “ทาตา ยัง” เป็นต้น

เอกสารที่ใช้เป็นข้อมูลในสมัยสุโขทัย ผู้วิจัยเก็บข้อมูลทุกหน้า เนื่องจากเอกสารในสมัยนี้มีจำนวนน้อย ส่วนเอกสารในสมัยอยุธยาถึงสมัยรัชกาลที่ 8 ซึ่งมีจำนวนมากกว่าสมัยสุโขทัยนั้น ผู้วิจัยได้กำหนดจำนวนหน้าของเอกสารแต่ละเล่มที่นำมาใช้เป็นข้อมูล ดังนี้

หากเอกสารมีไม่ถึง 100 หน้า ผู้วิจัยศึกษาทั้งหมด ตามเกณฑ์ที่ใช้ในงานวิจัยของรุ่งอรุณ ที่มชอุณหเถียร (2545: 7) เนื่องจากข้อมูลในงานวิจัยนี้ ถือว่ามีจำนวนมากพอที่จะสรุปผลการวิจัยที่น่าเชื่อถือได้ ในกรณีที่เอกสารนั้นมีจำนวนหน้าตั้งแต่ 100 หน้าขึ้นไป ผู้วิจัยจะเก็บข้อมูล 100 หน้าแรกเท่านั้น โดยจะเก็บเฉพาะข้อมูลที่เป็นเนื้อความเท่านั้น ไม่รวมหน้าที่เป็นภาพประกอบ ส่วนเอกสารที่เป็นชุด เช่น สาส์นสมเด็จพระเจ้า ผู้วิจัยก็ใช้วิธีการจับสลากชุดละ 2 เล่ม และเก็บข้อมูลในแต่ละเล่มเฉพาะ 100 หน้าแรกเท่านั้นเช่นกัน

ส่วนข้อมูลภาษาสมัยปัจจุบันซึ่งเก็บจากคลังข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์นั้น ผู้วิจัยเก็บข้อมูลแยกตามประเภทของคลังข้อมูล (ประเภทงานเขียน) โดยเก็บประเภทละ 100 ตัวอย่าง

1.5.2 ขั้นตอนในการเก็บข้อมูลภาษาสมัยปัจจุบันจากคลังข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์

1.5.2.1 เข้าสู่คลังข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ผ่านทางเว็บไซต์ของภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย <http://www.arts.chula.ac.th/~ling/ThaiConc/> เพื่อใช้โปรแกรม Thai Concordance ซึ่งเป็นโปรแกรมสำหรับค้นหาคำหรือวลีพร้อมทั้งบริบทจากข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์

1.5.2.2 ระบุคำสำคัญที่ต้องการค้นหา ได้แก่ คำว่า “ยัง” และกำหนดจำนวนตัวอย่างที่ต้องการให้โปรแกรมแสดงผล ในที่นี้ คือ 100 ตัวอย่าง จากนั้นก็เลือกประเภทของคลังข้อมูล (ประเภทงานเขียน) โปรแกรมจะแสดงตัวอย่างข้อมูลตามจำนวนที่ระบุ โดยจะปรากฏเป็นข้อความที่มีคำว่า “ยัง” พร้อมด้วยปริบทแวดล้อม

1.5.2.3 คัดตัวอย่างข้อมูลที่ไม่สามารถนำมาใช้ได้และไม่อยู่ในขอบเขตของการศึกษาออก ได้แก่ ตัวอย่างซ้ำ ตัวอย่างคำว่า “ยัง” ที่เป็นชื่อเฉพาะ และตัวอย่างที่มีใจความไม่สมบูรณ์

1.5.3 ปัญหาที่พบในเอกสารหรือการเก็บข้อมูล

1.5.3.1 การแบ่งสมัยของเอกสาร

จากการสำรวจงานวิจัยที่ผ่านมา ผู้วิจัยพบว่า งานวิจัยทุกเรื่องที่ศึกษาภาษาดั้งแต่สมัยสุโขทัยจนถึงปัจจุบันได้แบ่งเอกสารสมัยสุโขทัยออกจากสมัยอยุธยา และไม่ได้แบ่งเอกสารสมัยอยุธยาออกเป็นสมัยย่อย ๆ ซึ่งงานของผู้วิจัยก็ได้แบ่งสมัยเอกสารตามลักษณะดังกล่าวด้วยเช่นกัน

การแบ่งสมัยของเอกสารเช่นนี้ อาจมีผู้ตั้งประเด็นปัญหาหรือตั้งคำถามเกี่ยวกับการแบ่งสมัยไว้ แต่อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยก็มีเหตุผลที่แบ่งสมัยเอกสารตามลักษณะข้างต้น ดังต่อไปนี้

1.5.3.1.1 สมัยสุโขทัย

มีผู้กล่าวว่าถึงแม้ภาษาสมัยสุโขทัยจะเก่ากว่าในสมัยอยุธยา แต่ก็ไม่สามารถสรุปได้ว่าภาษาในสมัยอยุธยาสืบเนื่องมาจากภาษาสมัยสุโขทัย เนื่องจากกลุ่มคนที่อยู่ในสุโขทัยและอยุธยาถือเป็นคนละกลุ่มกัน ดังนั้นการศึกษาภาษาในสมัยสุโขทัย ควรแยกศึกษาเฉพาะ เป็นภาษาไทยถิ่น (ปรีชา ช่างขวัญยืน, 2515: 5-10)

ดังที่ได้กล่าวไปข้างต้นแล้วว่า ในการศึกษาคำว่า “ยัง” ครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกเก็บข้อมูลภาษาในสมัยสุโขทัยด้วย เนื่องจากการศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาในเชิงประวัติ ซึ่งเป็นการศึกษาภาษาใดภาษาหนึ่งเพียงภาษาเดียว ย้อนไปในอดีตไกลเท่าที่มีเอกสารเป็นหลักฐานปรากฏอยู่ (คุชฎีพร ชานโรศานต์, 2526: 1) ดังนั้นเมื่อในสมัยสุโขทัยมีหลักฐานซึ่งเขียนด้วยอักษรไทยที่เก่าแก่ที่สุด ได้แก่ ศิลาจารึกหลักที่ 1 ของพ่อขุนรามคำแหง พ.ศ. 1826 ผู้วิจัยจึงเห็นว่าการเก็บข้อมูลในสมัยสุโขทัยมีความจำเป็นอย่างยิ่ง แม้ว่าจะมีผู้กล่าวว่าภาษาในสมัยสุโขทัยเป็นภาษาไทยคนละถิ่นเมื่อเทียบกับภาษาในสมัยอยุธยา อย่างไรก็ตาม ทั้งภาษาในสมัยสุโขทัยและภาษาในสมัยอยุธยาก็ไม่ได้ถือว่าเป็นคนละภาษาถิ่น แต่ยังคงถือว่าเป็นภาษาเดียวกันคือ ภาษาไทย

นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังเห็นว่า การศึกษาภาษาในสมัยสุโขทัยนี้ แม้ว่าจะไม่ได้แสดงให้เห็น การสืบเนื่องทางภาษากับสมัยอยุธยา แต่ก็ทำให้เห็นการเปลี่ยนแปลงของภาษาที่อยู่ใน ระยะเวลาที่ต่างกันได้

1.5.3.1.2 สมัยอยุธยา

สมัยอยุธยาเป็นสมัยที่มีระยะเวลายาวนานมากถึง 417 ปี ดังนั้นในสมัย นี้ จึงน่าจะแบ่งเป็นสมัยย่อย ๆ อีก

จากการสำรวจเอกสารในสมัยอยุธยา เหตุผลสำคัญที่ทำให้ผู้วิจัยไม่แบ่งเอกสารในสมัย อยุธยาเป็นสมัยย่อย ๆ เนื่องด้วยข้อจำกัดในด้านข้อมูล กล่าวคือ ผู้วิจัยพบว่าเอกสารในสมัย อยุธยาที่ตกทอดมาถึงสมัยปัจจุบันนี้ มีจำนวนน้อย อีกทั้งเอกสารที่หลงเหลือมาจนถึงสมัย ปัจจุบันและสามารถระบุศักราชได้นั้น เกือบทั้งหมดอยู่ในช่วงตั้งแต่สมัยพระนารายณ์มหาราช เป็นต้นมา จึงเท่ากับว่าเอกสารสมัยอยุธยาที่เริ่มที่รัชสมัยของพระนารายณ์มหาราช (พ.ศ. 2199-2231) ไม่ได้เริ่มที่สมัยอยุธยาตอนต้น

1.5.3.2 เอกสารที่แต่งในสมัยหนึ่งแต่ผ่านการชำระอีกสมัยหนึ่ง

มีเอกสารจำนวนหนึ่งซึ่งผู้วิจัยไม่นำมาศึกษาในครั้งนี้ คือ เอกสารที่ทำให้เกิด ปัญหาในการจัดสมัยว่าควรอยู่ในสมัยใด ได้แก่ เอกสารที่ไม่ได้คัดลอกมาจากต้นฉบับเดิม เช่น ไตรภูมิพระร่วง ที่ถึงแม้ว่าจะเป็นวรรณกรรมที่ได้รับการยอมรับว่าอยู่ในสมัยสุโขทัย แต่ฉบับ ภาษาไทยที่มีอยู่ในปัจจุบันนั้น ไม่ใช่ต้นฉบับเดิมที่มาจากสมัยสุโขทัย (สายใจ อินทรมพรรย์, 2541: 374) หรือเอกสารที่แต่งขึ้นในสมัยหนึ่ง แต่ผ่านชำระในอีกสมัยหนึ่ง เช่น พระราชพงศาวดาร ต่าง ๆ ได้แก่ พระราชพงศาวดารฉบับจุลศักราช 1145 พระราชพงศาวดารฉบับจุลศักราช 1157 พระราชพงศาวดารฉบับพิมพ์ 2 เล่ม และพระราชพงศาวดารฉบับพระราชหัตถเลขา ที่เชื่อกันว่าเป็นฉบับที่แก้ไขเพิ่มเติมมาจากพระราชพงศาวดารฉบับจุลศักราช 1136 ดัง ข้อความที่ว่า

เมื่อได้อ่านตัวอย่างสำนวนที่คัดเทียบไว้นี้ทุกฉบับแล้ว ผู้ศึกษาพงศาวดารจะ สังเกตเห็นได้ว่า หนังสือพระราชพงศาวดารมีขึ้นในแผ่นดินสมเด็จพระนารายณ์มหาราช เป็นปฐม เมื่อปีวอกจุลศักราช ๑๐๔๒ ต่อئ้นมาได้มีผู้หนึ่งผู้ใดเอาหนังสือพระราช พงศาวดารฉบับจุลศักราช ๑๐๔๒ มาขยายความแต่งเป็นฉบับพิสดาร ดังตัวอย่างที่เห็น ในฉบับจุลศักราช ๑๑๓๖ และหนังสือพระราชพงศาวดารฉบับจุลศักราช ๑๑๓๖ นี้ เป็น ต้นฉบับของฉบับอื่น ๆ ที่ได้แก้ไขเพิ่มเติมต่อมา จนถึงฉบับพระราชหัตถเลขาเป็นที่สุด ความที่ว่านี้ไม่มีที่สงสัย

(ตำนานหนังสือพระราชพงศาวดาร)

(กรมศิลปากร, 2534: 12)

ด้วยเหตุนี้ หากเอกสารใด มีลักษณะที่แต่งตั้งในสมัยหนึ่ง เช่น ในสมัยอยุธยาหรือธนบุรี แต่ผ่านการชำระข้ามสมัยมายังอีกสมัยหนึ่ง เช่น สมัยรัชกาลที่ 4 ถึงรัชกาลที่ 5 ก็จะทำให้เกิดปัญหาในการจัดสมัยว่าควรจะให้เอกสารนั้นอยู่ในสมัยที่แต่งหรือเรียบเรียงขึ้น หรือว่าควรจะให้จัดให้อยู่ในสมัยที่ชำระ ดังนั้นหากเอกสารใดที่มีลักษณะข้างต้น ผู้วิจัยจะไม่นำมาศึกษาในครั้งนี้

ยกเว้นในกรณีที่เอกสารนั้นแต่งตั้งในสมัยอยุธยาและชำระในสมัยรัชกาลที่ 1 เช่น กฎหมายตราสามดวง ผู้วิจัยจะเก็บเอกสารนั้นมาศึกษาเป็นข้อมูล เนื่องจากยังอยู่ในสมัยเดียวกับที่ผู้วิจัยได้แบ่งไว้ในตอนต้น คือ สมัยที่ 2 (สมัยอยุธยาถึงรัชกาลที่ 3)

1.5.3.3 เอกสารที่ไม่สามารถระบุศักราชที่แต่งได้อย่างแน่ชัด

เอกสารในอดีต หากเอกสารนั้นไม่ได้ระบุศักราชไว้ ก็จะต้องพิจารณาจากศักราชที่ปรากฏในเนื้อความ มีเอกสารบางประเภทที่ศักราชที่แต่งและศักราชที่ปรากฏในเนื้อความน่าจะเป็นศักราชเดียวกัน เช่น จดหมายเหตุรายวันของสมเด็จพระราชปิตุลาธิปไตยเจ้าฟ้ามหาวิชรุณหิศ เพราะเป็นเอกสารประเภทบันทึกเรื่องราวเหตุการณ์ในชีวิตประจำวัน แต่ก็มีเอกสารบางประเภทที่ศักราชที่แต่งและศักราชที่ปรากฏในเนื้อความอาจไม่ได้เป็นศักราชเดียวกัน เช่น จดหมายเหตุความทรงจำของกรมหลวงนรินทรเทวี เนื่องจากเป็นเอกสารที่ผู้แต่งบันทึกเรื่องราวที่เกิดขึ้นในอดีต ตั้งแต่ พ.ศ. 2310 ถึง 2381 ส่วนปีที่แต่งนั้นไม่สามารถระบุศักราชที่แน่ชัดได้ เมื่อเป็นเช่นนี้ หากเอกสารใดมีปัญหาในการกำหนดศักราช ผู้วิจัยจะจัดสมัยของเอกสารนั้นตามที่นักภาษาและวรรณคดีไทย หรือตามที่งานวิจัยในอดีตได้เคยเสนอไว้

ในกรณีของจดหมายเหตุความทรงจำของกรมหลวงนรินทรเทวีข้างต้น พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวได้วินิจฉัยว่าเป็นหนังสือที่แต่งขึ้นในสมัยรัชกาลที่ 3 (กรมศิลปากร, 2503: 68) อีกทั้งในงานวิจัยของปรีชา ช่างขวัญยืน (2515) และเทพี จรัสจรวงเกียรติ (2543: 23) ก็ได้จัดให้อยู่ในสมัยอยุธยาถึงรัชกาลที่ 3¹ ดังนั้นในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยจึงจัดให้จดหมายเหตุความทรงจำของกรมหลวงนรินทรเทวีอยู่ในสมัยอยุธยาถึงรัชกาลที่ 3 (สมัยที่ 2) ด้วย

1.5.3.4 เอกสารชำรุดหรือขาดหายไปมาก

ในการเก็บข้อมูล หากเอกสารมีข้อความที่ชำรุดหรือขาดหายไปมาก จนทำให้มีผลต่อการวิเคราะห์หน้าที่ทางไวยากรณ์และการพิจารณาความหมายของคำว่า “ยัง” ผู้วิจัยจะไม่เก็บข้อความในส่วนนั้นมาวิเคราะห์

¹ แต่ในงานวิจัยของทั้ง 2 เรื่องนี้ เรียกกรวมว่า “สมัยอยุธยา”

1.5.4 รายชื่อเอกสารในสมัยต่าง ๆ¹

สมัยสุโขทัย

- 1). จารึกพ่อขุนรามคำแหง
- 2). จารึกวัดบางสนุก
- 3). จารึกนครชุม
- 4). จารึกวัดป่ามะม่วง ภาษาไทย (หลักที่ 1)
- 5). จารึกวัดป่ามะม่วง ภาษาไทย (หลักที่ 2)
- 6). จารึกวัดศรีชุม
- 7). จารึกเขาสุมณภูมิ
- 8). จารึกวัดพระยีน
- 9). จารึกแผ่นตีบุก วัดมหาธาตุ
- 10). จารึกวัดช้างล้อม
- 11). จารึกปูชนียจิตขุนจอด
- 12). จารึกวัดสรศักดิ์
- 13). จารึกนายทิดใส
- 14). จารึกทิดใสหง
- 15). จารึกฐานพระพุทธรูปผ้าขาวทอง
- 16). จารึกฐานพระพุทธรูปวัดพญาภู องค์ที่ ๑
- 17). จารึกฐานพระพุทธรูปวัดพญาภู องค์ที่ ๒
- 18). จารึกฐานพระพุทธรูปวัดพญาภู องค์ที่ ๓
- 19). จารึกกฎหมายลักษณะโจร
- 20). จารึกฐานพระอิศวรเมืองกำแพงเพชร
- 21). จารึกคำปู่สภ
- 22). จารึกวัดเขากบ
- 23). จารึกวัดหินตั้ง
- 24). จารึกฐานพระพุทธรูปพระนายคัมภอง
- 25). จารึกฐานพระพุทธรูปพระศรีมหาธา
- 26). จารึกฐานพระพุทธรูปพระเจ้าแสน
- 27). จารึกฐานพระพุทธรูปศิลาเขียววัดข้าวสาร
- 28). จารึกรอยพระพุทธรูปบาทวัดเสด็จ
- 29). จารึกวัดเขมา

¹ ตักราชของเอกสารในแต่ละสมัย ดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ในภาคผนวก

- 30). จารึกวัดกำแพงงาม
- 31). จารึกบ้านางคำเขี้ย
- 32). จารึกวัดอโศการาม
- 33). จารึกวัดเจติยน์้อย
- 34). จารึกสองแคว
- 35). จารึกวัดตาเถรขึงหนัง
- 36). จารึกเจ้าธรรมรังสี
- 37). จารึกวัดพระเสด็จ

สมัยอยุธยาถึงรัชกาลที่ 3

- 1). ประชุมจดหมายเหตุสมัยอยุธยา ภาคที่ 1
- 2). ปฐมราชธรรม
- 3). จดหมายเหตุรายวันทัฬหภูมิธนบุรี
- 4). บันทึกการเดินทางไปฝรั่งเศส (โกษาปาน)
- 5). พระราชพงษาวดารฉบับจำลอง 1136 สมัยกรุงธนบุรี
- 6). จดหมายเหตุรัชกาลที่ 2
- 7). จดหมายเหตุเรื่องรับพระยาเศวตกฤษฏ์ (สมัยรัชกาลที่ 2)
- 8). จดหมายเหตุรัชกาลที่ 3
- 9). จดหมายเหตุเกี่ยวกับเขมรและญวนในรัชกาลที่ 3
- 10). จดหมายเหตุความทรงจำของกรมหลวงนรินทรเทวี
- 11). มลีนทปัญหา ฉบับเจ้าปานเจ้าป้อม
- 12). พระราชสาสน์ในพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกพระราชนานไปยังประเทศ

จีน

- 13). พระราชปจณาในรัชกาลที่ 1
- 14). พระราชปจณาในรัชกาลที่ 3
- 15). พระราชปจณา กรมพระราชวังบวรมหาศกดิพลเสพ
- 16). จดหมายเหตุหลวงอุดมสมบัติ
- 17). กฎหมายตราสามดวง เล่ม 1 ลักษณะตราการ
- 18). ประชุมหมายรับสั่ง ภาค 1 (สมัยกรุงธนบุรี)
- 19). ประชุมหมายรับสั่ง ภาค 2 (สมัยรัชกาลที่ 1)
- 20). ประชุมหมายรับสั่ง ภาค 3 (สมัยรัชกาลที่ 2)
- 21). ประชุมหมายรับสั่ง ภาค 4 ตอนที่ 1 (สมัยรัชกาลที่ 3)
- 22). นิทานแทรกเรื่องนางนพมาศ พระราชนิพนธ์ในรัชกาลที่ 3

สมัยรัชกาลที่ 4 - รัชกาลที่ 5

- 1). จดหมายเหตุพระราชกิจรายวันในรัชกาลที่ 5
- 2). จดหมายเหตุเสด็จพระราชดำเนินประพาศทวีปยุโรป ครั้งที่ 2 เล่ม 1
- 3). จดหมายเหตุรายวันของสมเด็จพระราชปิตุลาธิบติ เจ้าฟ้ามหาวชิรุณหิศ
- 4). จดหมายเหตุเรื่องราวทูตไทยไปประเทศอังกฤษ (หม่อมราโชทัย)
- 5). รายงานชาวสมัย ร.5
- 6). หนังสือ COURT ข้าราชการ เจ้านาย 11 พระองค์ทรงช่วยกันแต่ง เล่ม 1
- 7). พระนิพนธ์ สมเด็จพระมหาสมณเจ้า กรมพระยาปวเรศวริยาลงกรณ์ เรื่องอภินิหาร
การประจักษ์

- 8). พระราชหัตถเลขาในรัชกาลที่ 4
- 9). พระราชหัตถเลขา พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว คราวเสด็จมณฑลฝ่าย
เหนือ

- 10). พระราชนิพนธ์เรื่องไกลบ้าน (รัชกาลที่ 5)
- 11). พระราชปจณาและพระบรมราชาธิบายในรัชกาลที่ 4
- 12). พระราชปจณาในรัชกาลที่ 5
- 13). จดหมายระยะทางไปตรวจราชการแหลมมลายู ร.ศ. 121 (สมเด็จพระเจ้าฟ้ากรมพระยา
นริศรานุวัดติวงศ์)

- 14). ประชุมประกาศรัชกาลที่ 4
- 15). ประชุมหมายรับสั่ง ภาค 5 ตอนที่ 1 (สมัยรัชกาลที่ 4)
- 16). หมายรับสั่งและใบบอกในรัชกาลที่ 5
- 17). ราชกิจจานุเบกษาในรัชกาลที่ 4
- 18). ราชกิจจานุเบกษาในรัชกาลที่ 5
- 19). พระบรมราชาธิบายเรื่องสามัคคี (รัชกาลที่ 5)
- 20). พระราชพิธีสิบสองเดือน (รัชกาลที่ 5)
- 21). หนังสือแสดงกิจจานุกิจ (เจ้าพระยาทิพากรวงษ์มหาโกษาธิบดี)
- 22). รวมงานเขียนของเทียนวรรณ
- 23). วชิรญาณ เล่ม 6 แผ่นที่ 1 ถึง 8
- 24). ประดิทินบัตร แล จดหมายเหตุ

สมัยรัชกาลที่ 6 - รัชกาลที่ 8

- 1). ประวัติต้นรัชกาลที่ 6
- 2). พระราชพงศาวดาร รัชกาลที่ 5 (สมเด็จพระยาตำรางราชานุภาพ)
- 3). ความทรงจำ สมเด็จพระยาตำรางราชานุภาพ

- 4). สิ่งที่ข้าพเจ้าพบเห็น ประวัติศาสตร์เปลี่ยนแปลงการปกครอง 2475 (หม่อมเจ้าหญิงพูนพิศมัย ดิศกุล)
- 5). สิ่งที่ข้าพเจ้าพบเห็น ตอนจบ (หม่อมเจ้าพูนพิศมัย ดิศกุล)
- 6). จดหมายเหตุบรมราชาภิเษกพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว (พระยาประกาศอักษรกิจ)
- 7). บันทึกรับสั่งสมเด็จพระยามหาราชราชานุภาพ ประทาน ม.ร.ว.สุมณฑา สวัสดิ์กุล
- 8). พระราชปจณาในรัชกาลที่ 8
- 9). สารัตนสมเด็จ เล่ม 1 (สมเด็จฯ เจ้าฟ้ากรมพระยานริศรานุวัดติวงศ์ และสมเด็จฯ กรมพระยาดำรงราชานุภาพ)
- 10). สารัตนสมเด็จ เล่ม 5 (สมเด็จฯ เจ้าฟ้ากรมพระยานริศรานุวัดติวงศ์ และสมเด็จฯ กรมพระยาดำรงราชานุภาพ)
- 11). จดหมายจางวางหรั้า (พระราชวรวงศ์เชอ กรมหมื่นพิทยาลงกรณ์)
- 12). สากลเทศบาล (หม่อมเจ้าสกลวรรณกร วรวรรณ และพระยาสุนทรพิพิธ)
- 13). บ่อเกิดแห่งรามเกียรติ์ (รัชกาลที่ 6)
- 14). ประมวลพระบรมราชาธิบายเกี่ยวกับประวัติศาสตร์สยาม (รัชกาลที่ 6)
- 15). เรื่องของชาติไทย (เสฐียรโกเศศ)
- 16). บทละครพูดหัวใจนักรบ (รัชกาลที่ 6)
- 17). ประพฤติการณ์ของนายทองอิน รัตนเนตร์ (รัชกาลที่ 6)
- 18). นิทานโบราณคดี (สมเด็จฯ กรมพระยาดำรงราชานุภาพ)
- 19). นวนิยายเรื่องศัตรูของเจ้าหล่อน (ดอกไม้สด)
- 20). นวนิยายเรื่องละครแห่งชีวิต (หม่อมเจ้าอากาศดำเกิง)
- 21). นวนิยายเรื่องข้างหลังภาพ (ศรีบูรพา)
- 22). ดุสิตสมิต เล่ม 10
- 23). ดุสิตสมิต เล่ม 11

1.6 วิธีดำเนินการวิจัย

1.6.1 ศึกษาค้นคว้าแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1.6.1.1 แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ การกลายเป็นคำไวยากรณ์ คำหลายหน้าที่ และการจำแนกหมวดคำในภาษาไทย

1.6.1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งประกอบด้วย งานวิจัยที่ศึกษาเรื่องการกลายเป็นคำไวยากรณ์ในภาษาไทย งานวิจัยที่ศึกษาคำว่า “ยัง” ในภาษาต่างสมัย และงานวิจัยที่กล่าวถึงคำว่า “ยัง” ในหมวดคำต่าง ๆ

1.6.2 เก็บข้อมูลคำว่า “ยัง” ในแต่ละสมัย

1.6.3 จำแนกหมวดคำของคำว่า “ยัง” โดยมีขั้นตอน ดังนี้

1.6.3.1 ผู้วิจัยใช้เกณฑ์ทางวากยสัมพันธ์ซึ่งประมวลได้จากงานวิจัยต่าง ๆ ได้แก่ เกณฑ์ตำแหน่งซึ่งวิจินตน์ ภาณุพงศ์ (2538) ได้เสนอไว้ หรือเกณฑ์การเป็นองค์ประกอบของ ส่วนของประโยค (ภาคประธานหรือภาคแสดง) ซึ่งเทพี จรัสจรุงเกียรติ (2543) ได้เสนอไว้ เป็นต้น

1.6.3.2 หากเกณฑ์ทางวากยสัมพันธ์ ยังไม่สามารถตัดสินหมวดคำได้แน่ชัด ผู้วิจัยจะใช้เกณฑ์ทางอรรถศาสตร์เพื่อร่วมตัดสินหมวดคำของคำว่า “ยัง” ได้แก่ การพิจารณา ความหมายจากบริบทแวดล้อม และในกรณีที่คำว่า “ยัง” เป็นคำกริยา จะใช้การแทนที่ด้วยคำ หรือวลีเกือบพ้องความหมาย ซึ่งไพทยา มีสัจย์ (2540) ได้เสนอไว้ ประกอบด้วย

1.6.4 วิเคราะห์หมวดคำและความหมายของคำว่า “ยัง” ในแต่ละสมัย

1.6.5 วิเคราะห์กลไกการเปลี่ยนแปลงภาษาที่เกิดขึ้นในกระบวนการกลายเป็นคำ ไวยากรณ์ของคำว่า “ยัง” โดยใช้แนวคิดของ Bybee, Perkins และ Pagliuca (1994) และ Bybee (2003) เป็นหลักในการวิเคราะห์ จากนั้นก็วิเคราะห์เส้นทางและภาพรวมของการกลายเป็นคำ ไวยากรณ์ของคำว่า “ยัง”

1.6.6 สรุป อภิปรายผล และเสนอแนะ

1.7 นิยามศัพท์

การกลายเป็นคำไวยากรณ์ (grammaticalization) หมายถึง การเพิ่มขอบเขตทาง ไวยากรณ์ของหน่วยคำ จากคำหลักไปเป็นคำไวยากรณ์ หรือจากคำที่มีความเป็นไวยากรณ์น้อย กลายเป็นคำที่มีความเป็นไวยากรณ์มากขึ้น (Kurylowicz, 1965: 52)

คำหลัก/คำบอกเนื้อความ/คำเนื้อหา (content words, lexical items, contentives) หมายถึง คำที่มีความหมายประจำคำ บอกสิ่งที่เป็นรูปธรรม นามธรรม เหตุการณ์ การกระทำ สภาพ คุณสมบัติ มีข้อจำกัดปรากฏร่วมกับคำอื่นน้อย โดยสามารถสื่อความหมายได้โดยลำพัง ไม่ต้องอาศัยคำอื่นมาช่วย (Fries, 1952; Hopper และ Traugott, 1993, 2003)

คำไวยากรณ์/คำหน้าที่ (grammatical words, function word) หมายถึง คำที่แสดง ลักษณะทางไวยากรณ์ เช่น บอกกาล การณ์ลักษณะ พจน์ บุรุษ เป็นต้น หรือบอกความสัมพันธ์ ทางไวยากรณ์ระหว่างคำหลักหรืออนุพากย์ มีข้อจำกัดปรากฏร่วมกับคำอื่นมาก ไม่สามารถสื่อ ความหมายได้โดยลำพัง หรือไม่สามารถสื่อความหมายที่เป็นใจความหลักของประโยคได้โดย ลำพัง ต้องอาศัยคำอื่นมาช่วย (Fries, 1952; Hopper และ Traugott, 1993, 2003)

คำหลายหน้าที่ (polysemy) คือ คำที่มีรูปเดียวกันและความหมายแต่ละความหมายมีความเกี่ยวข้องกันโดยแสดงความหมายมโนทัศน์ร่วมกัน (Hopper และ Traugott, 2003: 77)

การณัลักษณะ (aspect) หมายถึง ลักษณะของเหตุการณ์ที่บอกให้รู้ว่าเหตุการณ์นั้นเป็นปรากฏการณ์ที่มีลักษณะอย่างไร ถือเป็นมุมมองเวลาจากจุดจุดหนึ่งที่อยู่ภายในเหตุการณ์ การณัลักษณะแบ่งออกเป็นประเภทใหญ่ได้ 2 ประเภท คือ การณัลักษณะสมบูรณ์ (perfective) และการณัลักษณะไม่สมบูรณ์ (imperfective) (Comrie, 1976)

การก (case) คือ ความสัมพันธ์ทางอรรถวากยสัมพันธ์ระหว่างคำนามและคำกริยาในประโยค (Fillmore, 1968)

การศึกษาเชิงประวัติ หมายถึง การศึกษาภาษาใดภาษาหนึ่งเพียงภาษาเดียว ย้อนไปในอดีตไกลเท่าที่มีเอกสารเป็นหลักฐานปรากฏอยู่ เป็นการศึกษาภาษาในเวลาต่างสมัยกัน (diachronic study) ดังนั้นก็ย่อมมีการเปรียบเทียบภาษาแต่ละสมัย เพื่อจะได้ทราบการเปลี่ยนแปลงของภาษาจากสมัยหนึ่งไปสู่อีกสมัยหนึ่งและได้ทราบการเปลี่ยนแปลงของภาษาจากยุคแรกที่มีหลักฐานเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน (ดุฎฎิพร ชำนิโรคคานต์, 2526: 1)

1.8 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

- 1.8.1 ทำให้เห็นพัฒนาการของคำว่า “ยัง” ตั้งแต่สมัยสุโขทัยจนถึงปัจจุบัน
- 1.8.2 ทำให้เห็นตัวอย่างกระบวนการกลายเป็นคำไวยากรณ์ในภาษาไทย
- 1.8.3 เป็นแนวทางในการศึกษาภาษาเชิงประวัติของคำไทยอื่น ๆ

1.9 สัญลักษณ์ที่ใช้ในงานวิจัย

- เครื่องหมายลูกศร หมายความว่า ‘กลายเป็น’
- [] เครื่องหมายวงเล็บเหลี่ยม หมายความว่า ‘สิ่งที่ปรากฏในวงเล็บเหลี่ยมนี้จะแสดงความหมาย คุณสมบัติ หรือการเกิดร่วมของคำว่า “ยัง” กับคำอื่น ๆ’ เช่น
[+กริยา]	หมายความว่า ‘คำว่า “ยัง” ในบริบทนั้น ทำหน้าที่เป็นคำกริยา’
[+มีอยู่]	หมายความว่า ‘คำว่า “ยัง” ในบริบทนั้น มีความหมายว่า ‘มีอยู่’
[+บริบทที่มีวลี ‘ตาย’]	หมายความว่า ‘คำว่า “ยัง” ในบริบทนั้น ปรากฏร่วมกับวลีที่มีความหมายว่า ‘ตาย’

[+มีความหมายประจำคำ]	หมายความว่า 'คำว่า "ยัง" ในบริบทนั้น มีความหมายประจำคำ'
[-มีความหมายประจำคำ]	หมายความว่า 'คำว่า "ยัง" ในบริบทนั้น ไม่มีความหมายประจำคำ'
[+ ประธาน_]	หมายความว่า 'คำว่า "ยัง" ในบริบทนั้น มีตำแหน่งหลังนามวลีซึ่งทำหน้าที่เป็นประธาน'
[+_ประธาน]	หมายความว่า 'คำว่า "ยัง" ในบริบทนั้น มีตำแหน่งหน้านามวลีซึ่งทำหน้าที่เป็นประธาน'
[+_กริยา]	หมายความว่า 'คำว่า "ยัง" ในบริบทนั้น มีตำแหน่งนำคำกริยา'
[+ มนุษย์_]	หมายความว่า 'คำว่า "ยัง" ในบริบทนั้น มีตำแหน่งหลังนามวลีซึ่งมีความหมายว่าเป็นมนุษย์'
[+_มนุษย์]	หมายความว่า 'คำว่า "ยัง" ในบริบทนั้น มีตำแหน่งหน้านามวลีซึ่งมีความหมายว่าเป็นมนุษย์'